

Előfizetési feltételek

helyben házhöz hordva vagy vidékre postán küldve:

Egész évre 6 frt — kr.
Fél évre 3 frt — kr.
Negyedévre 1 frt 50 kr.

Hirdetések díja:

□ centiméterenként 3 kr. Kereskedők és gyárosok külön árkedvezményben részesülnek.

Bélyegdíj 30 krajczár.

Nyilt tér sora 20 kr.

KÖZÉRDEK

POLITIKAI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI LAP.

Szerkesztőség

és kiadóhivatal:

Nagyenyedi
Könyvnyomda és Papír-
árugyár részvénytársaság
Főter 38. szám alatt,

hova úgy a lap szellemi részét illető közlemények, mint az előfizetések és hirdetések bérmentesen küldendők.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Megjelenik hetenkint kétszer: csütörtökön és vasárnap.

ERZSÉBET KIRÁLYNÉ.

Nagy-Enyed gyásza.

Nagy-Enyed rendezett tanácsa város folyó évi szeptember hó 15-én délelőtt megtartott rendkívüli közgyűlésén a következő határozatot hozta:

1. A város közgyűlése jegyzőkönyvileg fejezi ki megdöbbenését a lesújtó esapás felett, megmérhetetlen fájdalmát a Felséges királyt és nemzetet ért veszteség felett és ki nem fejezhető megvetését a felháborító gyáva gáztett miatt.
2. A temetés napján, folyó hó 17-én, szombaton délután 4 órakor minden templomban egy órai harangozás tartatik. A templomokban tartandó gyász szertartásokon a város közönsége, élén a tanácsesal, testületileg megjelenik.
3. A temetés napján az üzletek és nyilvános mulatóhelyek bezáratnak.
4. A zene, táncz és nyilvános multságok a temetés után egy hétig szüneteljenek.
5. A hatóság három hónapig gyászkeretes kiadványokat használ.
6. A városi képviselőtestület tagjai és a városi tanács tagjai, a gyász külső jelül, egy hónapig gyászfátyolt viselnek.
7. A képviselőtestület a királynénak emelendő szobor javára 100 frtot megszavaz.
8. Helyeslőleg tudomásul veszi a városi közgyűlés a polgármesternek azt az intézkedését, hogy a megrendítő gyászshir hallatára a vendéglőkben a zenélést és más nyilvános multságokat betiltotta s intézkedett, hogy a gyászbogók a közintézetekre kitéssenek.

TÁRCZA.

Erzsébet emlékezete.

Irtta: Dr. Szöcs Sándor.

Nagy Magyarországnak hegye, völgye, síkja
Végtelen fekete gyászszal van borítva.
Sirva panasolja honunk minden tája:
Leesett fejünknek fényes koronája!

Erzsébet királyné! féltett büszkeségünk!
Hogy elhagytál, nincsen jó anyánk már nekünk.
Reánk nehezedett az idők járása:
Elfordult mitőlünk Isten pillantása.

Daliás Rudolfunk, s délceleg, ifju László!
Azt hittük: ők lesznek előttünk a zászló
Jövő küzdelmünkben nagy Magyarországiért,
Ezeréves népünk boldogulásáért.

Hová lett reményünk? Lehullott két virág,
S elsötétült, bús lett körülöttünk a világ
Te fájdalmas anya, hét törrel szivedben
Minket vigasztaltál néma keservedben.

Megértettél minket. Nyelvünket szeretted,
Tudtad, hogy nemzetünk él és hal értted.
Mikor Deák meghalt: igazán sirattad.
S ime: most mi sirunk könnyzárpot miattad.

Oh védőangyalunk! Imádot jó anyánk!
Leghívebb fiaid mi, magyarok valánk.
Imánkba foglaltuk drága, szent nevedet
S megváltottuk volna ezren életedet.

Nézz le ránk az égből szent asszony, Erzsébet!
Egész Magyarország sirva-sírat téged.
Áldd meg nemzetünket, áldd meg jó királyunk,
Kinek trónja körül talpig gyászban állunk.

Eyhítsd fájdalmait a bölcs, nagy királybak,
Oh felséges Isten, Ura a világnak!
Könyörülj már rajta, kit vérszel hányáznak
S nyujts felé védő kart tengerén kinyáznak.

A királyné mint feleség.

Sok mindenfélét írnak a magyar lapok a királynéről:
hogy évtizedek óta elvonult nemcsak a politikától, de
minden szerepléstől, még az udvar apró-cseprő dolgai,
kellemetes történetkéi, filigrán, pókhálószerű intrikái se
érdekeltek — pedig ez a királynék revierje — őt itt
és így szövik a történelem vásznát.

Miden előkerül most. Egy kosár anekdota. A mi bá-
jos csecebecsünk, melyek mind azt bizonyítják, hogy
egyszerű volt és jó, és hogy szeretett minket. Elmesé-
lik barangolási kedvét, gyalogos kirándulásait lakatlan
erdőségekben, hogy mennyire szerette a természetet és
mennyire került, szinte gyűlölte az embereket. De hát
nem volt-e igaza? A finom lelkek előre sejtjenek. A
A természet nem bántotta, emberkéz ölte meg.

Őnök nem pszichológusok, akik ezeken csodálkoznak,
és nem értik a fájdalmas anyát, a mater dolorosát, aki
menekül vérző szívével, bánatos emlékeivel idegen tá-
jakra, ujakra és mindig ujakra. A fák, ezek a jó ba-
rátok. De ezekből is csak az ujak. Az uj fák nem em-
lekeztetnek semmire.

De csak tovább, csak egyre tovább. Egyik tájké sem
az igazi. A fák nem lehelnek sehol anyagi oxigént,
hogy szabadon, boldogan lélegezhessék, a füveken nincs
annyi harmat sehol, hogy a bánatot elmossa, a tenger

nem morog olyan hangosan sehol, hogy szívének fájd-
almas dobogását megtompítsa.

Uj tájak többé nem elegendők. Apró cipői hiába ta-
posták a hegyek agyagját, a tengerpartok homokját.
Minden milieuban az marad, aki volt. Több kell. Uj
nyelveket tanul, amiket soha se hallott. Görögül tanul.
Fut, fut a királyné a saját éne után.

De ebben a szörnyű lelki vergődésben is van egy
szál, amit nem kíván elejteni, van egy fényugár, mely
a régi, a valódi életből átnyult abba a másikba, amit
keresett, de nem bírta megtalálni: a hitvesi hűség, a
gyöngédség királyi férje iránt. Ez átvette magát a re-
tentes apathián — s nem egy pelda csillan ki az át-
láthatatlan ködből, melybe kedélyvilágát burkolta, hogy
csak látszólag nem érdekelte semmi a világi zajból,
hogy félnék aggodással csüggett férjén és csodálatos
női ösztönrel igyekezett elhárítani minden bánatot, ami
őt érthette. Most a legutolsó napokban éppen úgy, mint
régebben.

Mikor a horvát czimersértés hozta háborgásba a
magyar közvéleményt, Tisza, az akkori miniszterelnök,
és Szapáry Gyula, az akkori pénzügyminiszter, Bécsbe
utaztak, hogy a királynak jelentést tegyenek s az elégté-
tel módját is megbeszéljék ő Felségével. A kérdés
igen kényes volt, mert a sértés igen nagy liberü. —
a magyar czimerre nem lehetett rámondani, hogy fes-
tett pléh, az országgyűlés minden pártja zugott, — a
szegény, jó Bedekovics szegyelte magát és mutatkozni
se mert nyilvános helyen, az ebédjét is szobájában etto
az „Angol királynő“-nél, míg másrészt komplikálta az
elégtétellevés módját, hogy a Ház közjogi tudósai olyasmit
okoskodtak ki a törvényből, hogy Horvátországban az
állami épületeken a magyar czimer használati joga nem
egészen evidens. Akár úgy van, akár nem úgy van, de
elégtétel mégis kellett.

A királyné halála.

Alsófehér vármegye városai a lefolyt napokban méltóképpen adtak kifejezést azon megmérhetetlen fájdalomnak, mely részvételüknek, mely e városok polgárságát Erzsébet királyné ő Felsege halálával érte. Impozáns módon nyilatkozott meg a részvét a városok rendkívüli közgyűlésein.

Nagy-Enyed

városa csütörtökön, e hó 15-én délelőtt tartotta meg rendkívüli közgyűlését. A mondott órában a képviselői tagjai gyászban, fekete ruhában majdnem kivétel nélkül mind megjelentek. A helyben állomásozó honvédszászlóalj tisztikarának képviselőiben a közgyűlésen teljes díszben Szabó István őrnagy és Kaszó Jenő segédtsízt vettek részt. Pont 11 óra volt, midőn Kovács Gyula polgármester meghatározottan megnyitotta a város ezen rendkívüli közgyűlését és terjesztette elő indítványát melyet a közgyűlés állva hallgattott meg.

A polgármester a következő beszéddel nyitotta meg a közgyűlést:

„Mélyen tisztelt közgyűlés!

A megrendült kebel sulya alatt hívtam össze e rendkívüli közgyűlést, hogy egyfelől lesújtó nagy fájdalomnak, legmélyebb részvételnek, másfelől pedig határtalan és rettenetes felháborodásnak kifejezést adjon.

Szombaton este érkezett városunkba a megfoghatatlan, hihetetlen hír, hogy felséges királyasszonyunkat: Erzsébet királyné ő Felsegét, a magyar nemzet védangyalát, Genfben hajóra szállás alkalmával egy elvetelelt ember, egy olasz anarkista orvul meggyilkolta.

A gyásznak e nagy pillanatában zokogásba tört ki minden magyar ember!

Magyarország Nagyasszonya, imáddással szeretett Királynénk nincs többé!!

Kinek áldást osztó keze e házában sírdobokat egyengetett simára és fátolt szótt a félreértés emlékeire, mártírhalt halt!

Ősz Királyunkban van-e elég erő, ezt a rettenetes csapást elviselni?

E sötét szó lebbent el ajakán: „Most már vége van mindennek!”

De nincs vége a magyar nemzet sajnó szívében a véghetetlen bánatnak! dicső emléke emlékezetünkben soha el nem mosódik!

A jóság anyaga volt, azért „emleke elni fog, míg magyar él!”

Indítványozom tehát, hogy határozatilag a közgyűlés mondja, ki hogy:

1. A város közgyűlése jegyzőkönyvileg fejezi ki megdöbbenését a lesújtó csapás felett, megmérhetetlen fájdalmát a Felseges királyt és nemzetet ért veszteség felett, és ki nem fejezhető megvetését a felháborító gyáva gaztett miatt.

2. A temetés napján, folyó hó 17-én szombaton délután 4 órakor minden templomban egy órai harang-

zás tartatik. A templomokban tartandó gyász szertartásokon a város közönsége, élén a tanácssal, testületileg megjelenik.

3. A temetés napján az üzletek és nyilvános mulatóhelyek bezáratnak.

4. A zene, táncz és nyilvános mulatságok a temetés után egy hétig szüneteljenek.

5. A hatóság három hónapig gyászkeretes kiadványokat használ.

6. A városi képviselőtestület tagjai és a városi tanács tagjai a gyász külső jeleül egy hónapig gyászfátyolt viselnek.

7. A képviselőtestület a királynének emelendő szobor javára 100 frtot megszavaz.

8. Helyeslőleg tudomásul veszi a városi közgyűlés a polgármesternek azt az intézkedését, hogy a megrendítő gyászhar hangjátára a vendéglőkben a zenélést és más nyilvános mulatságokat beállította s intézkedett, hogy a gyászbölgök a közintézetekre kitétessenek.

A polgármester indítványa után Lázár István bethlen főtanodai tanár, városi képviselő szólott a következőkben:

„Tekintetes Polgármester Ur!

Tisztelt közgyűlés!

Nem azért állottam fel, hogy az elnöki megnyitó beszédben előterjesztett nagy nemzeti veszteséget hirdessem és a mi mélyes gyászuinkat méltóképpen el-síraszam.

Mikor az enyészet remes kísértete jár legföltettebb drágaságaink között; mikor a sötétség hatalmai a legfényesebb napot rabolják el a firmamentumról s a mi lelkünk csak fázni tud a hidegtől és megrázkódni a rémülettel: akkor az idő nem alkalmas sem a megfontolásra, sem a költői hangulatra.

A lélek egyensulya megbomlik ilyenkor: a hit megtörik, a bizalom kihál s kétségbeesik a reménykedés.

A gyórtó kinnak pedig csak tagozatlan, csak vonagló jajkiáltása van . . .

Elment hazulról, hogy beteg szívének gyógyulást keressen cipruserdők árnyékában, olajfák balsamos illatában.

A vadállat is megszelídült volna, ha látja azt a felséges alakot megindító, mély és örökös bánatával. Ezt a jóságos anyát, akit vigasztalónak, áldásképpen küldött a gondviselés egy egész nemzetnek; ki jótékony kezének búbajos erejével rendre gyógyította egy szomorú korszak sebeit; kinek szemében részvét, szavában imádság, szívében szeretet volt miertünk állandóan; s kinek lépteit egy nagy és hálás népnek aggodalmas epedése kísérte. Azt az anyag, akit szentté avattak szívevényei már életében.

A vadállat is leborult volna előtte, aki a szépek közt a legszebb, a jók közt a legjobb, a bánatosak közt a legbánatosabb, minden asszonyok közt a legfelségesebb volt.

És az ember, az az ember, az a pokol küldöttje meg tudta ölmi a szívet, a szeretetnek ezt a szépséges, ezt a szent templomát.

A király elhunyt, a királyné meghalt, a magyar országgyűlés később a maga határozatából levette.

Az uralkodó nem osztotta ezt a nézetet, mire Tisza és a többi miniszterek sorba kifejtették álláspontjukat, előadva egész körülményesen érveiket és lefestve élénk színekkel a helyzetet. De a király nem, nem. Tehát új oldalakat kezdtek kieszelni . . . A király szemlátomást kedvetlenebb lett és ingerlékeny s mikor már elég jól megtámogatták a maguk igazait, mindig odacsapott nekik egy ellenérvet, már-már kimondta volt az ultimátumot, midőn — jó szerencse — belépett az ajtón a szolgálattelvő kamarás és halkán jelenté:

— A felséges asszony már várja felségedet.

Ebédre voltak menendők együtt Károly Lajos főherceggel.

A király lecapta az aktákat az asztalra, fölkel a székéről és elhagyta a tanácskozási asztalt magyarul nélkül, még csak a kezével sem intve búcsút az ámuló minisztereknek. Csak aztán később fordult vissza a terem közepéről s nem minden felindulás nélkül szólt:

— Holnap folytatjuk.

A magyar miniszterek meglehetősen nyomott hangulatban távoztak. Rossz kilátások voltak másnapra. Ha nem lett volna előre megváltva a páholyok az Operába, bizony el se mentek volna, hanem otthon a bankassai kopott házból busultak volna, hogy miképpen kell majd hazamenni. De mégis csak elmentek és kedvetlenül hallgatták az opera áriáit.

Egyszer csak a második felvonás végén megnyílik a páholyajtó és belép rajta sima, elegáns lépteivel és mozdulataival Nopcsa báró, a királyné udvarmestere, frakkban, fehér szegfüvel a gomblyukában.

— Hát te honnan jössz? — rohanták meg egyszerre.

A világtörténet legnagyobb büntetése is minket kellett sújtania. Oh micsoda sötét végtet az mi fölöttünk, hogy akik minket nagyon szerettek s akiket mi nagyon szerettünk, ilyen gyorsan végleg elmulniok!

Egy nemzet roskad össze a kintehertől. Csak Ó tudna ilyen kinokat orvosolni. Csak az Ó anyagi lelkének virágos kertje termelt balszámot számunkra a szívrepedés, a kétségbeesés ellen. Mindenkit meggyógyított, csak Ót, a bujdosó fájdalom szímbolomát nem tudta, nem tudja meggyógyítani senkisé, semmisé.

Polgártársaim! ne keressetek ma vigasztaló szókat a mindennapi gyász szólaformái között.

Hanem majd akkor, mikor az a nehéz jégdarab olvadozni kezd, mely ma még dermesztő fagyával összeszorítja lelkünket; majd ha a végső bucsúra, a temetésre hívó harangok hangjától felolvadnak érzéseitek; majd ha már gondolkodni bírtok a veszteség nagysága fölött; majd ha először érzitek igazán árvaságtokat; akkor aztán sirassátok meg magatokat és szerencsétlen hazatokat.

Ne kíméljétek fájdalmatokat, ne tartsátok vissza könnyeiteket! Nincs akkora fájdalom, nem lehet annyi siralmatok, amennyi méltóképpen gyászolná árvaságtokat.

Nem kötöm a szívetekre, hogy az Ó nevének emléket emeljétek. Emeltek ti úgy is; emelt Ó magának is örök emléket: ott van minden magyar ember szíve közepében.

Itt lesz Ó közöttünk bizonynyal a meleg szellő illatában; itt lesz a népmesék költészetében. A magyar asszonyok tünder-regéket beszélgetnek a jóságos királynéről a hitattal halgató unokáinknak kunyhókban és palotákban. Itt marad Ó bizonynyal, hogy áldott kezével elsimítsa felséges Urának sulyos csapásoktól hajlott homlokáról a kétségbeesés vonásait. Itt marad Ó bizonynyal kiterjesztett szárnyakkal szegény hazánk fölött, hogy megvédelmezzen a veszedelmes felhők villámcsapásaitól. Itt marad jó szellemnek, Magyarország szerető, örökös őrangyalának. Itt marad bizonynyal. Oh bár közöttünk, velünk maradna mindörökké!

Tisztelt közgyűlés! azért állottam fel, hogy ha megengedik, mindnyájuk nevében mondjam el ezt a jajkiáltásunkat, tolmácsoljam kinos meghatottságunkat s hozzájáruljak az elnöki előterjesztés minden pontjához.

Jancsó Sándor ev. ref. lelkes indítványozza, miszerint egy a polgármester megnyitója, valamint Lázár beszéde a mai közgyűlésről szóló jegyzőkönyvbe egész terjedelmében vétessek be.

A közgyűlés úgy a polgármester, mint Jancsó indítványát egyhangulag elfogadja és egyhangulag határozattá emelte a betérjesztett indítványokat. A közgyűlés pár percczel 12 óra előtt érte végét.

Gyulafehérvár

polgársága ugyancsak csütörtökön délután 3 órakor tartotta meg rendkívüli közgyűlését Sárdi Miklós városi tanácsos, polgármester-helyettes elnöklésével. A képviselők tagjai teljes számmal vettek részt a köz-

gyűlésen. Gyulafehérvár hozott, mind Nagy-Érzsébet királyné felsőbb helyen a kéri meg.

városa csütörtökön rendkívüli közgyűlést. A városi tanácsos, polgármester-helyettes elnöklésével. A képviselők tagjai teljes számmal vettek részt a köz-

gyűlésen. Gyulafehérvár hozott, mind Nagy-Érzsébet királyné felsőbb helyen a kéri meg.

városa csütörtökön rendkívüli közgyűlést. A városi tanácsos, polgármester-helyettes elnöklésével. A képviselők tagjai teljes számmal vettek részt a köz-

gyűlésen. Gyulafehérvár hozott, mind Nagy-Érzsébet királyné felsőbb helyen a kéri meg.

városa csütörtökön rendkívüli közgyűlést. A városi tanácsos, polgármester-helyettes elnöklésével. A képviselők tagjai teljes számmal vettek részt a köz-

gyűlésen. Gyulafehérvár hozott, mind Nagy-Érzsébet királyné felsőbb helyen a kéri meg.

városa csütörtökön rendkívüli közgyűlést. A városi tanácsos, polgármester-helyettes elnöklésével. A képviselők tagjai teljes számmal vettek részt a köz-

gyűlésen. Gyulafehérvár hozott, mind Nagy-Érzsébet királyné felsőbb helyen a kéri meg.

városa csütörtökön rendkívüli közgyűlést. A városi tanácsos, polgármester-helyettes elnöklésével. A képviselők tagjai teljes számmal vettek részt a köz-

gyűlésen. Gyulafehérvár hozott, mind Nagy-Érzsébet királyné felsőbb helyen a kéri meg.

városa csütörtökön rendkívüli közgyűlést. A városi tanácsos, polgármester-helyettes elnöklésével. A képviselők tagjai teljes számmal vettek részt a köz-

gyűlésen. Gyulafehérvár hozott, mind Nagy-Érzsébet királyné felsőbb helyen a kéri meg.

városa csütörtökön rendkívüli közgyűlést. A városi tanácsos, polgármester-helyettes elnöklésével. A képviselők tagjai teljes számmal vettek részt a köz-

gyűlésen. Gyulafehérvár hozott, mind Nagy-Érzsébet királyné felsőbb helyen a kéri meg.

városa csütörtökön rendkívüli közgyűlést. A városi tanácsos, polgármester-helyettes elnöklésével. A képviselők tagjai teljes számmal vettek részt a köz-

gyűlésen. Gyulafehérvár hozott, mind Nagy-Érzsébet királyné felsőbb helyen a kéri meg.

városa csütörtökön rendkívüli közgyűlést. A városi tanácsos, polgármester-helyettes elnöklésével. A képviselők tagjai teljes számmal vettek részt a köz-

gyűlésen. Gyulafehérvár hozott, mind Nagy-Érzsébet királyné felsőbb helyen a kéri meg.

városa csütörtökön rendkívüli közgyűlést. A városi tanácsos, polgármester-helyettes elnöklésével. A képviselők tagjai teljes számmal vettek részt a köz-

A miniszterek tehát Bécsbe mentek és a Burgban folyt a tanácskozás a király elnöklése alatt. Jelen volt még a két miniszteren kívül Orczy Béla báró és egy negyedik miniszter, aki a részleteket nekem mindjárt akkor elbeszélte.

De e részletek bármilyen érdekesek legyenek is, nagyjában fölöslegesek ebben a keretben, amelyben felhasználom. A lényeges csak az, hogy a királyt nagyon lehangolta a tanácskozás, mely kora délután kezdődött és benyult az esti órákba. Látható idegességgel ismételte:

— Igen kellemetlen ügy.

A miniszterelnöknek az volt az előterjesztése, hogy a magyar címer katonai pompával tétessék vissza az állami épületekre, a honnan leszaggatták.

A király a törvényhez ragaszkodott.

— Az nem lehet, ha nincs rá törvény.

— De a sértést mégis reparálni kell, az úgy nem maradhat — hangsúlyozták sorba a miniszterek, lefestvén újra és újra a magyar nemzet méltó felháborodását.

A király sokáig habozott, végre teljesen kifáradva mondá:

— Ám jó, tétessük fel katonai parádával a magyar címer, de aztán azonnal le is kell venni. Így meg lesz az elégtétel is és a törvény se szenved.

Tisza Kálmán jéghideg arca kigyult:

— Az nem lehet, Felseges uram. Ennyivel mi haza nem mehetünk.

— Hát mit kívánnak? — kérde a király izgatottan.

— Az egyedül megfelelő, Felseg, és egyszersmind a legkevesebb, amit ebben az esetben kívánni lehet és kötelességünk is kívánni, hogy a címer tétessék fel katonai pompával és addig hagyassék ott, míg aztán a

gyűlésen. Gyulafehérvár hozott, mind Nagy-Érzsébet királyné felsőbb helyen a kéri meg.

városa csütörtökön rendkívüli közgyűlést. A városi tanácsos, polgármester-helyettes elnöklésével. A képviselők tagjai teljes számmal vettek részt a köz-

gyűlésen. Gyulafehérvár hozott, mind Nagy-Érzsébet királyné felsőbb helyen a kéri meg.

A

Falk Miksa, akinek az a kitűnő hosszabb cikket. Ebből közöljük. Miképp jutottam, melyen annál anélkül, hogy arra tek volna. Én ma képp történt a sem, mert én sa felett, de a más gult Majláth Győ tudomás szerint zervatív államférfi dással jött be egy

— Tudja-e ön, ir, most minden

— Hallottam —

— És nem t kinek a műve ez

— Ha Excezzelle válaszolt az udva jezessé; pedig egyike azon keve

Másnap Majláth tanácsost:

— Most már ez a dolog! Ezt boszontson. Pedig oly ártatlan volt, telenül be fog bí

nak hozzám írt l

Külsőleg a do berben — én a kára voltam s

utamból — 1866 porosz háború le

egy csinos fiatal

Erzsébet császá

totható-jegyét azo

gatnam meg őt

vajjon mit kívá

tem, sohasem la

zendő összekötö

törtém rajta a

vivra verro!

Másnap tisztel

nagyon udvarias

Szép asszony vo

szavakban tudat

— királynéről

vánna oktatást u

ban. Kérde: vo

elfogadni? Erre

tal vagyok ugya

lett adnom, de

nemcsak parancs

amennyire gyöng

Felseg bizalmas

hogy a követk

magamat: „in

az audienciának

Másnap elmet

után megtalált

ő Felsegének la

rembe léptem, m

azonnal elembé

dón nevetem m

azon a lépcsőn,

azon kis udvar

és felvezetett e

részébe, mely kö

gyűlésen. Gyulafehérvár városa hasonló határozatokat hozott, mind Nagy-Enyed, azzal a kiegészítéssel, miszerint a város legmélyebb részvétének kifejezésére legfelsőbb helyen a főispán útján a belügyminisztert kéri meg.

A brudbánya

városa csütörtökön délután 4 órakor tartotta meg rendkívüli közgyűlést, melyen vallás- és nemzetiségi különbség nélkül részt vettek az összes képviselői tagok. Boer Béla polgármester megnyitotta után Sturm Mihály városi főjegyző olvasta fel az indítványokat, melyek Enyed város határozataihoz hasonlóak. E város is legmélyebb részvétet legfelsőbb helyen tolmácsoltatni fogja.

Vizakna

város határozatairól lapunk zártáig nem kaptunk tudósítást.

A királyné életéből.

Falk Miksa, a magyar publicisztika büszkesége, akinek az a kitűnő szerep jutott, hogy királynénk ő Felsegének a magyar nyelvet taníthatta, nemrégiben hosszabb cikket közölt emlékeiről a Magyar Szalomban. Ebből közöljük a következő részeket:

Miképp jutottam én a királyné közelébe? Ez oly kérdés, melyen annak idején igen sokan törtek a fejüket, anélkül, hogy arra a feleletet megtalálni képesek lettek volna. Én magam is csak később tudtam meg, miképp történt a dolog, de nem is mondhatom meg ma sem, mert én szabadon rendelkeztem saját titkaim felett, de a másoké felett nem. Tény az, hogy boldogult Majláth György, akkori udvari kancellár, aki köztudomás szerint igen zseniális, de határozottan konzervatív államférfi volt, egyik reggel egész felháborodással jött be egyik udvari tanácsosának szobájába:

— Tudja-e ön, hogy az a Falk, aki a Pesti Naplóba ír, most minden nap királyné ő Felsegéhez fog jarni?

— Hallottam — válaszolt az udvari tanácsos.

— És nem tudja ön, — kérde tovább Majláth — kinek a műve ez?

— Ha Exczellenziád nem tudja, én nem tudom — válaszolt az udvari tanácsos a legártatlanabb arc kifejezéssel; pedig — ezt ma már elárulhatom — ő volt egyike azon keveseknek, akik csakugyan tudtak.

Másnap Majláth ismét megszólítja ugyanazt az udvari tanácsost:

— Most már tudom, — mondá — hogyan történt ez a dolog! Ezt Eötvös Pepi csinálta, hogy bennünket bosszantson. Pedig Eötvös Pepi ebben a dologban ép oly ártatlan volt, mint Majláth Gyuri, amint ez kétségtelenül be fog bizonyulni, ha egyszer a boldogult bárónak hozzám írt levelei nyilvánosságra jutnak.

Külsőleg a dolog lefolyása ez volt: 1866. szeptemberben — én akkor a bécsi első takarékpénztár titkára voltam s épen visszatértem rendes szabadságútamról — 1866. szeptemberben, kevéssel az osztrákporosz háború lefolyása után, egyik nap beállít hozzám egy csinos fiatal ember és átadja Königsberg grófné, Erzsébet császárné akkori főudvarmesternőjének látogatási-jegyét azon izenettel, hogy a grófné kér: látogatnám meg őt másnap déltájban. Fogalmam sem volt, vajjon mit kívánhat tőlem a grófné, akit nem ismerem, sohasem láttam, kivel soha semmi néven nevezendő összeköttetésben nem állottam. De nem sokat törtem rajta a fejemet, gondoltam magamban: Qui vivra verra!

Másnap tiszteletemet tettem a grófnénél, aki engem nagyon udvariasan, de meglehetősen hidegen fogadott. Szép asszony volt s igazán imponáns női alak. Rövid szavakban tudatta velem, hogy a császárné ő Felsege — királynéról még akkor nem volt szó — tőlem kívánna oktatást nyerni a magyar nyelvben és irodalomban. Kérdé: vajjon hajlandó vagyok-e ezt a missziót elfogadni? Erre kijelentem, hogy hála Istennek régen tud vagyok ugyan azon az időn, mikor még órákat kellett adnom, de ő Felsege kívánatát magamra nézve nemcsak parancsnak, hanem kitüntetésnek tekintem s amennyire győnge erőm megengedi, iparkodni fogok a Felseg bizalmának megfelelni. Erre a grófnő utasított, hogy a következő napon déli egy órakor jelentsem magamat: „in der Kammer Ihrer Majestät“ és ezzel az audienciának vége volt.

Másnap elmentem a Burgba és kis kérdezősködés után megtaláltam az épületnek azt a részét, amelyben ő Felsegének lakosztálya volt. De midőn az első terembe léptem, melyben néhány előkelő hölgy társalgott, azonnal elembe jött egy fekete frakkos egyén, aki, midőn nevémet megmondottam, ismét levezetett ugyanazon a lépcsőn, amelyen feljöttem volt, átment velem azon kis udvarra, mely a Schaffler-utca felé szolgál és felvezetett egy másik lépcsőn a császári vár azon részébe, mely közvetlenül a napóra alatt fekszik.

Ő Felsege nem akarja, hogy őn bármely ceremónia által zsenirozva legyen, — mondá utközben az én fekete frakkosom — azért azt parancsolta, hogy őn mindig ezen az oldalon menjen fel hozzá, ahol kivélem senkivel sem fog találkozni.

Megvallom, hogy a Felseges asszonynak ez a gyöngéd gondoskodása igen kellemes hatást tett reám, még mielőtt szerencsém lett volna vele színről-színre találkozhatni. A második emeletre felérve, és csakugyan anélkül, hogy emberi lelket láttunk volna, az a komornyik- vagy ajtonálló-fele ember, — hivatalos címet a mai napig sem tudom, de gondolom hogy „Leibkammerdiener“ volt, különben igen művelt modoru ferfiu — a folyosóról mindjárt benyitott egy tag szalomba, mely az első perczben csakugyan meglepő benyomást tett reám, mert annak közepén egy gyermek-asztal állott apró székekkel és a szoba különben is tele volt játékszerekkel, melyeket részletesen is megnézni volt alkalmam, miután a komornyik óráját kihuzva, hivatalos arczal mondá: „Meg őt perczig várunk kell, még nincsen egy óra.“ Azután hozzá tette: „Ez a családi szoba, ahol a Felsegek a gyermekekkel játszani szoktak.“

Amíg a sok csecebecsét néztem, a feletünk levő nagy toronyóra egyet ütött, a komornyik kinyitotta a jobbra eső ajtót (a balra eső felig nyitva volt és a szomszéd teremben király ő Felsegét láttam íróasztala mellett dolgozni) és nevémet kikiáltva, engemet bebocsátott. Az előbbinél sokkal nagyobb, egyszög alakú terembe léptem. A két ablak közt egy kis asztalka állott, s szemben egymással két szék. Az egyik előtt ő Felsege állott, a terem tulsó végén pedig az utolsó ablak mélyedéséből Ferenczy Ida okos kis feje kaudikált ki, pajkos mosoly közben.

A felseges asszony, midőn magamat meghajtvá, az ajtó mellett maradtam, közelebb intett és nyájas mosolyával, halk hangon, de tiszta magyar kiejtéssel megköszönte készségemet, melylyel kivanatának teljesítésére vállalkoztam. Ezután leültünk az egymással szemben álló két székre és úgy láttam, hogy ő Felsege most tőlem várja az első szót. Ismételttem ő Felsegének, mennyire boldognak érzem magamat, hogy bizalma felém fordult s hogy csak attól félek, miszerint nem leszek képes az ő várakozásainak megfelelni.

— Én ellenkező nézetem vagyok — mondá a királyné nevetve.

E szívélyes fogadtatás által bátorítva, arra kértem ő Felsegét: legyen kegyes megmondani, hogy eddig mit tanult és mennyire haladt, hogy azután ahhoz mérjem azt, a mire őt még oktatnom kellend. Ő Felsege elég folyékony magyarsággal előadta, hogy a magyar grammatikát megtanulta, de a magyar írályban szeretné magát tökéletesíteni, s egyszersmind a magasabb színvonalu magyar irodalommal akarna megismerkedni.

A Felseg előadásából megértettem, hogy amit ő eddig tanult, az mind jó, hasznos volt, de egyszersmind egy kissé unalmas is. Föltettem magamban, hogy ezt a hibát lehetőleg kerülni fogom s e végből háromfelét proponáltam ő Felsegének: először, hogy én neki előszóval és nagy vonásokban elő fogom adni Magyarország történetét, másodsor, el fogom neki hozni, amennyiben azok az ő kis könyvtárában meg nem volnának, a legújabb koru magyar íróknak kitűnő műveit, ezeket együtt el fogjuk olvasni, s én, amennyire szükséges, magyarázatokkal fogok szolgálni, végre pedig megígértem, hogy valami érdekes munkát keresek ki, amelyet ő „otthon“ lefordíthat, ugy, hogy én mindig a legközelebbi órára fordítását revideálhatnám és arra nézve netalán észrevételeimet megtehessem.

Ő Felsege nagy örömmel fogadta javaslatomat és azonnal hozzáláttunk a munkához. Ami a fordításokat illeti, épen akkor jelent meg, Arneht által kiadva, II. József császár és Katalin orosz császárné levelezése. A levelek francia nyelven vannak írva, s ő Felsege kitűnő készséggel vállalkozott e levelek lefordítására, egyrészt mert francziául is gyakorolhatta magát, másrészt pedig tartalmuknál fogva is érdekelték ő Felsegét. Mondhatom, hogy nálánál szorgalmasabb tanítványt képzelni sem lehetett. Még mai napig is sajnálom, hogy nem kértem el azokat a füzeteket, amelyekbe fordításait leírta, mert örök emléket képezték volna e fejedelmi nő pontosságának és rendszeretetének.

E tanórák alig folytak egy-két hétig és a szoros értelemben vett oktatási jelleg mindinkább háttérbe lépett, annak helyét rendkívül kellemes, fesztelen társalgás pótolta. Kezdtünk beszélni a napi eseményekről, azután egy lassacskán átmentünk a politikára általában, s ismét egy pár lépéssel óvatosan előre haladva, ott voltunk a magyarországi ügyeknél. Itt csak annyit mondhatok, hogy még nem találkoztam nővel, aki hazánk iránt oly belső szeretettel viseltetett volna, mint ő Felsege, s ki annak érdekében annyit tett volna, aki ilyen érzelmekkel viseltetett volna irányunkban.

Meg kell még említenem, hogy az ujkori vár közt különösen Eötvös József volt az, kinek művei iránt ő

Felsege a legnagyobb rokonszenvvel viseltetett. Talán mondanom sem kell, hogy nem a filozófiai és politikai munkák, hanem a költemények voltak azok, melyek leginkább fölkeltek ő Felsege érdekét. Midőn a Felseges asszony előtt egyszer úgy nyilatkoztam, hogy életem levelezésben állok Eötvös József báróval, ő arra kért, hogy néha-néha hozzam el Eötvösnek egy-egy levelet; és én azóta, valahányszor a barától levelet kaptam, melyet indiszkréczió nélkül megmutatni lehetett, azt mindannyiszor közöltem. Miután pedig erről — amint illik — Eötvöst értesítettem volt, ő is ehhez alkalmazkodott és ezen levelek alakjában el lett mondva ő Felsegének sok oly dolog, amit más módon alig lehetett volna tudomására juttatni.

Mikor tavasz felé járt az idő, Königsberg grófnő ismét magához keretett.

— A felseges udvar — mondá a grófnő — holnap Schönbrunnba költözik s én meg lettem bízva Önt megkérdezni, vajjon akar-e mindennap oda kijönni? de hát ugy-e igazam volt, midőn azt mondtam ő Felsegének, hogy önnek ideje ezt aligha fogja megengedni? — Kieresztem a jóindulatot, mely ezen utolsó megjegyzésben megnyilatkozott; de miután néha-néha nekem is kedvem telik benne az embereket bosszantani, azt feleltem rá: „Arra, amit ő Felsege parancsol, nekem mindig van időm.“ A grófnétől azonnal felmentem — miután éppen egy óra volt — a második emeletre, ő Felsegéhez.

Ennek első szava, mikor beléptem, ez volt:

— Beszél-e önnel Königsberg grófné?

— Igenis, Felseg, beszelt.

— Nos ön csakugyan nem akar kijönni Schönbrunnba?

— De igenis, Felseges asszonyom, szerencsémnek fogom tartani ott is megjelenhetni!

— Köszönöm — volt ő Felsege egyetlen válasza. A következő naptól kezdve félegykor a takarékpénztár előtt megjelent egy udvari kocsi, amely engem kivitt a felseges család nyári lakhelyére.

Egyszer egy könyvben azt a frázist olvastuk: „A pokol minden hatalmassága összeesküdött ellenem.“ Ő Felsege megáll, mereven a szemembe néz és azt kérdi: „Hisz-e ön a pokolban?“ „Felseges asszonyom! — feleltem — én a felett még sohasem gondolkodtam. Én egész életemet úgy rendeztem be, hogy tudva és akarva soha rosszat nem cselekszem, és most úgy kombinálok, hogy ha nincs pokol, akkor ugy sem jut oda senki; ha pedig van, legalább is nem fogok oda jutni.“ Ő Felsege nevetett és folytatta az olvasást.

Máskor valami politikai dologról beszélgettünk. Egyszer csak e kijelentéssel lep meg ő Felsege: „Én úgy hallottam, hogy a legcélszerűbb kormányforma mégis a respublika.“ Körülnéztem, vajjon nem dőlnek-e rám a régi habsburgi császár-lak falai, mert illet császárné és királyné szájából bizonyosan nem hallottak. A királyné aztán megmondta, hogy gróf Majláth Jánostól hallotta ezt, akit mi mindnyájan fő-fő pecsovicnak tartottunk. Ezt nyíltan meg is mondtam ő Felsegének, aki aztán a szegény gróftól valóban megható bensőséggel védte.

Vegyes hírek.

— **Kinevezés.** A m. kir. igazságügyminiszter Szentmihályi Arthur nagyenyedi kir. járásbírói telek-könyvi átalakító díjnokot a szászrégeni kir. járásbíró-sághoz írkokká nevezte ki.

— **Áthelyezés.** A vallás- és közoktatásügyi m. kir. miniszter Ertl Vendel és Ertiné Borsos Adél csucsi állami elemi iskolai rendes tanítót, illetve tanítónőt jelenlegi minőségükben az alvincz-borbereki állami elemi iskolához helyezte át.

— **Erdőrendészeti gyűlés.** Alsófehér vármegye közigazgatási erdészeti bizottsága legközelebbi gyűlését folyó szeptember hó 21-én tartja meg a vármegye-ház kis üléstermében.

— **Nagy-Enyed város** tulajdonát képező fügedi erdőben a városi képviselőtestület idevonatkozó határozata szerint az erdői lakásul és irodahelyiségül szolgáló erdői lak építése kezdetét vette, s ha az idő kedvez, ugy meg ez év folyamán lakható lesz.

— **Figyelmeztetés.** Több oldalról tett kérdés-közlésre ez uton is értesítjük bortermelő közönségünket, hogy a saját céljaikra felhasználandó bormennyiségnek adó alóli mentesítése végett a jelentkezések e hó 25-ig tehetőek meg a városi adóhivatalnál.

— **Merénylet Lajos Viktor főherczeg ellen.** Fiuméből jelentik: Lajos Viktor főherczeg néhány napig Abbáziában tartózkodott volt. A tengerparton sétálva többször észrevette, hogy egy gyanus alak, aki állandóan egy bot-puskát vagy bot-tört hordott magánál, utjában követi. A főherczeg eleinte nem méltatta a gyanus alakot nagyobb figyelemre, de mikor az mindinkább közelébe igyekezett férközni, elhatározta, hogy ő maga elfogja. A gyanus idegen a legközelebbi séta-

nál ismét követte Lajos Viktor főherceget. Oly anyyira a főherceg közelébe toladott, hogy az hírtelen visszafordulva, megragadhatta. Mikor az érezte, hogy a főherceg nála sokkal erősebb, csak azon igyekezett, hogy elmenekülhessen. Egy erőszakos rántással kiszabadította magát a főherceg kezei közül és futásnak eredt. Sikerült elmenekülnie Lovrana felé. Lajos Viktor főherceg maga mondta el a dolgot környezetének, egyszersmind megtiltotta, hogy bárkit is értesítsenek felőle. A dolog nem is jutott volna nyilvánosságra, de Lajos Viktor főherceg most négy napja, hogy Fiumében maga elbeszélte a dolgot. A merénylő kilétét nem sejtik.

— **Jó tudni.** Ha ezelőtt valamely értékesebb tárgyat találtak, azt rend szerint a rendőrséghez adták be, ahol a tulajdonos nem jelentkezése esetén eladták azt s az ára egy év múltán az államkincstár illeté. Most a miniszter úgy intézkedett, hogy az egy év múltán igazolt tulajdonosuk által át nem vett tárgyak a megtalálót illessék. Ez a körülmény alkalmul fog szolgálni arra nézve, hogy a talált tárgyakat nem fogják eltitkolni, hanem beszállítják a rendőrséghez.

— **A megrémült tisztikar.** A hadsereg tisztikara bátor emberekből áll, akik szembeállnak minden veszedelemnek. De megkövetelik a veszedelemtől, hogy szemtől szembe legyen velük, ne orvul leleskedjen rájuk. Akkor azután eléje állanak. Az orvul leleskedő baj a bátor embert idegessé teszi; nem fél tőle, hanem izgatottan feszkelődik a bizonytalanság tudatával. Őriásokkal is megeshetik, hogy megrémülnek, amikor alattomos ellenséget sejtnek valahol. Ilyen ideges feszkelődésre birta a gráci tisztikar a király születésnapján egy tréfas atyafi. A tréfa rossz volt, de valószínűleg nem tudott jobbat csinálni; a gráci nagy német hazafiak csak tünetni tudnak, de vicczelődni nem. Hogy ez az egyik mégis vicczelni akart, a hadtestparancsnok adjutánsának megsugta, hogy a tisztikar ünnepi lakomájának ételeit arsenikummal megmérgezték. Az adjutáns a nagymisén lévő tábornokhoz sietett s megsugta neki a titkot, ez a helytartónak mondta el, aki a rendőrfőnököt értesítette róla. Izgatottan kisiettek a templomból és elrohantak a tisztikar konyhájába, ott azt konstatálták, hogy az ételek még elsőzva sincsenek, nem hogy arsenikumozták volna őket. A tisztikar a lakomát végigette, hanem azért aligha izlettek neki az ételei.

— **A legnagyobb kaszárnya.** A világ legnagyobb kaszárnyájával Varsó dicsekedhetik. A hatalmas épület 38.000 katonát, vagyis teljes két orosz hadtestet képes magába fogadni. Az utána következő kaszárnya Angliában Adlershottban van, mely csak valamicskével kisebb a varsóinál. 1900 hektár területen fekszik. E kaszárnya 1856-ban épült. Az utóbbi időben renoválták és több épületrészt kőből újból építettek, ami az államnak közel 32 millió frankjába került. Az adlershotti kaszárnya rendes körülmények között körülbelül 20.000 embernek és 5000 tisztnek ad helyet.

Szerkesztőség:

Dr. MAGYARI KÁROLY. TÖRÖK BERTALAN.

Kiadó:

Nagyenyedi Könyvnyomda és Papíráruhágyár részvénytársaság.

Nyomatott a Nagyenyedi Könyvnyomda és Papíráruhágyár részvénytársaság könyvnyomdájában.

Sz. 1659—1898. tkvi

Árverési hirdetményi kivonat.

A vizaknai kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Pán Mária szül. Strojka végrehajtónak öz. Stojka Dumitru né s társai végrehajtást szenvedettek elleni 66 frt 92 kr tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a gyulafehérvári kir. törvényszék kerületében a vizaknai kir. járásbíró területén levő, a székas-preszákai község határára fekvő 8 sz. tjkben A + 2, 3, 9. r. 26, 27, 28, 317., 630. 631. hrsz. ingatlanokra az árverést 561 frt 20 krban ezennel megállapított kikialtási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1898. évi október hó 12-ik napjának d. e. 10 óraja Székas-Preszákai község-házánál leendő megtartása nyilvános árverésen a megállapított kikialtási áról is el fognak adni.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10% -át készpénzben, vagy az 1881. évi 60. t.-ez. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333 sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8-ik §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. 60. t.-ez. 170. §-a értelmében a banatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. járásbíró mint tkvi hatóságtól.

Vizaknán, 1898. évi szeptember hó 3-án.

Korinszky Győző,
kir. aljbiró.

1897 7 20

Kérje
The Continental
a Bodega Company.
olághírű spanyol és portugál
borait
Sherry
Portbor
Malaga
Madeira
Tarragona stb.
Kaphatók az összes finomabb
fűszer és csemege kereskedé-
sekben, valamint poharanként
az előkelőbb szállodák, kúvélházak és vendéglőkben.
Saját fiók: Budapest
csakis: IV. Kossuth-Lajos és Ujvilág utca
sarkán, a Gentry-Casínóval szemben.

Könyvnyomda.

Telefon sz. 5. 6.

Könyvkötészet.

A Nagyenyedi

Könyvnyomda és Papíráruhágyár

Részvénytársaság

könyvnyomdája rendkívül gazdag és modern felszerelésénél fogva képes minden hasonló vállalatat versenyezni úgy a munkák olcsó árai, mint azok izléses kiállítása tekintetében.

A főtéren levő üzleti irodájában iskolás gyermekek részére mindennemű **iskolai szerek**, papír, tinta, tintatartók, tollak, tollnyelek, írónok, palatáblák, palavesszők, vonalzó, **rajzeszközök**, festékek, ecsetek, rajztáblák, rajztömbök, törlogummik, szivacsok, **könyvtáskák** stb. stb. kicsinyben és jutányos árak mellett szerezhetők be.

Megrendelések bárhol megjelenő **könyvekre, hírlapokra és folyóiratokra** elfogadhatnak s pontosan teljesítetnek

Elvállal mindennemű **könyvkötői** munkát is, s azokat gyorsan, olcsó árban és pontos kivitelben szállítja.

A „Közérdek“

a megye egyetlen politikai lapja. Egyike a vidék legelterjedtebb lapjainak, s mint ilyen, **hirdetések közlésére kiválóan alkalmas.**

Aki tehát olcsón és biztos sikerrel akar hirdetni, forduljon bizalommal lapunk kiadóhivatalához.

Nyomatványraktár.

Iroda: Főter 38.

Írószer-kereskedés.

EGÉSZEN FRISSEN ÉRKEZETT.

Mint több legelőnyösebben ismert magyar öntöttvas-kályha-gyárnak bizománya, ajánlok öntöttvas-fűtőket eredeti **gyári** árakon 3—140 o. é. frtig, főző tűzhelyeket 5—40 o. é. frtig, bádog takaréktűzhelyeket 5—40 o. é. frtig, füstcsöveket, platteneket legolcsóbban.

Nagy választékban **asztali, szalon- és éjjeli lámpákat**, minden képzelhető **olcsó** áron, valódi **császárolajat** és tisztított **amerikai petroleumot**, melyek **égő gyufától** sem robbannak fel.

Friss töltésű savanyuvizek mindig raktáron vannak.

Borszéki, Salvator, Előpataki,
Karlsbadi, Giesshübli, Marienbadi,
Valódi **Nieder-Selters, Rákóczi keserűviz,**
Magyar **Margit**

Mint a hírneves budapesti Dietrich cég bizománya, van szerencsem tudatni, hogy minden fajta rumok **brazíliai**, jamaikai, úgy szintén **Arrac de Batavia**, valódi francia és belföldi cognak, minden fajta theák megérkeztek s eredeti gyári áron nálam kaphatók.

Teljes tisztelettel **BISZTRITSÁNY LAJOS.**

Tisztelettel értesítjük az építető közönséget, vállalkozókat és hivatalokat, hogy bizománysunk **Bisztritsány Lajos** urhoz Nagy-Ényedre nagyobb mennyiségű

Roman és Portland cementet

küldtünk. A beocsini cement legjobbnak bizonyult minden gyártmány

felett. Bizománysunk bármely állomásra a fentebbi beocsini gyártmányokból legolcsóbban szállít bármekkora mennyiséget. Tisztelettel

BEOCSINI CZEMENT UNIÓ.

Bethlen-utcában

3 szoba, konyha, pincze, disznó-ól, tyuk-
ketrecz és faskamrával ellátva **kiadó.**
Bővebben értekezhetni **Bisztritsány**
Lajosnál.

A leghiresebb gőzmalmi liszteket leszállított áron ajánlom.

Korona-tyukszem- és szemölcs-tapaszt mindenkinek ajánlok. Egy doboz ára 30 kr. Biztos eredményről szavatolok, ellenben a pénzt teljesen visszaadom. **Friss caviárt, angolnát, pisztrángot, szárdi-
niát és orosz halakat** jutányosan ajánlok. Teljes tisztelettel

1345 33—52

Bisztritsány Lajos.

Friss székely turó és kaskavál mindig kapható.

helyben hához
postán
Egész évre
Fél évre
Negyedévre

centiméterenk
dök és gyárosok ki
ben rész